

Piše: Igor Isailović

Budućim pravnicima

Sa pravom je neko nekada rekao da je najbolje đачko doba. Dok se školujemo, studiramo, mi sanjamo, često i prečesto, namerno veoma maglovito, šta ćemo u budućnosti da radimo, šta želimo da budemo, kako želimo da živimo. Upravo zbog toga uživamo u životu bez stresa i opterećenja da će naš standard zavisiti upravo od našeg budućeg zanimanja. Kao i svi studenti, tako i pravnici o životu (u pravom smislu te reči) počnu da razmišljaju nakon žurke upriličene u čast svog diplomiranja.

Pred dragim kolegama postoje određene mogućnosti i želje ali su najprimamljivije profesije u pravosuđu.

Konstitutivni (*određeni, utvrđeni, osnovni, bitni, objektivno važeći; sastavni*) elementi pravosuđa jesu: ADVOKATURA, SUD ITUŽILAŠTVO, pa su samim tim i advokatura, tužilaštvo i sud osnovne profesije budućih kolega.

Šesnaestogodišnja praksa u advokaturi mi nameće obavezu da budućim kolegama otkrijem prvenstveno zašto je upravo **ADVOKATURA** način života, a ne samo profesija. Dok je mali Šurda (sigurno se sećate scene iz domaće najpopularnije serije „Vruć vetar“) studirao, maštao je da bude sudija, pripadnik tajne policije, političar... Dobro je što je svoju misao podelio sa nekim ko se školovao preko okeana, te da je ta osoba bila veoma iskrena pa je snove prekorila podsmehom. Ono što sam tada čuo pamtim i danas a to je da je advokatura način života a da su advokati u Kanadi i Americi zvezde poput zvezda NFL-a. Bilo je dovoljno plastično da mi advokatura postane prva, a danas se nadam i poslednja profesija kojom ću se baviti.

Mladi pravnik u prosečnoj advokatskoj kancelariji od prvog dana shvata da od njega puno toga zavisi. Shvata da uspeh zavisi od truda, zalaganja, svakodnevne edukacije. Stres postaje deo svakodnevice a tzv. dril nikada ne prestaje. Dobri ljudi postaju dobri i uspešni advokati. Loši ljudi, nije isključeno, postanu uspešni advokati, ali nikad dobri advokati. Advokat se od prvog dana uči da bude hrabar, samostalan, nezavisan, lojalan klijentu i kada ga svi ostave/zaborave. Advokat je prva i posled-

nja linija odbrane. Advokat je sam u sudnici. Advokat nema subvencije niti pomoć države, advokat plaća sve fiskalne i parafiskalne dažbine. Stečaj/propast jednog advokata nije tema za bilo koga, štaviše, to bi bio predmet podsmeha i likovanja. Upravo ta surova klima driluje najbolje pojedince u određenoj profesiji, stvara pametne, proaktivne, hrabre, harizmatične, bogate, ostvarene, humane pojedince. Kao i u svakom drilu, pa i u advokaturi, ne opstanu svi već samo određeni. U prilog mojoj teoriji, koja je priznajem jako subjektivna, ide i po-

Mladi pravnik u prosečnoj advokatskoj kancelariji od prvog dana shvata da od njega puno toga zavisi. Shvata da uspeh zavisi od truda, zalaganja, svakodnevne edukacije. Stres postaje deo svakodnevice a tzv. dril nikada ne prestaje. Dobri ljudi postaju dobri i uspešni advokati. Loši ljudi, nije isključeno, postanu uspešni advokati, ali nikad dobri advokati.

datak da nijedan ostvareni advokat nikada nije postao sudija ili tužilac ali dosta dobrih tužilaca i sudija su postali advokati.

Advokatura pruža mogućnost da se živi od svojih legalnih prihoda, daleko bolje od bilo koje profesije koja se bavi pružanjem usluga.

Da bi neko postao advokat, pored ispunjavanja formalnih uslova (završen fakultet, položeni pravosudni i advokatski ispit), neophodno da kandidat nije moralno nepodoban. Dakle, kao advokat kome bi za ovih 16 godina bavljenja ovom profesijom, trebalo sve da dosadi, sa punim pravom preporučujem budućim kolegama da dobro razmisle o advokaturi kao svom načinu života.

TUŽILAŠTVO je sigurno profesija bez koje se današnji uređeni svet ne može zamisliti. Bez tužilaštva, anarhija i zakon jačeg bi

bio dominantan. Biti tužilac znači biti hrabar, u određenoj meri nezavisan, ali svakako u službi naroda i nacije. Tužilac štiti osnovna prava i slobode proklamovane najvišim pravim aktom, a bliže opredeljenim krivičnim i građanskim zakonodavstvom. Javni poredak i pravo za sve, jesu osnovne ideje vodilje svakom kome je osnovno načelo tužilaštva ideja vodilja. Tužilac na osnovu svoje procene činjenica odlučuje o najvažnijim ljudskim pravima. To svakako utiče da ova profesija zauzme svoje mesto na pijedestalu pravosuđa (*visoki društveni položaj,*

važna veličina, veliki autoritet). Na kraju, samo još napomena da tužioci sigurno nisu adekvatno nagrađeni za posao koji im je poveren, i to je nešto što treba promeniti u najkraćem mogućem roku.

SUD je stub i odlika svake države na svetu. Društvo i država su nezamislivi bez suda. Ta bitna odlika suda jeste moćan afrodizijak za buduće pravnike. Biti sudija danas znači biti pravedan, bitan, neustrašiv. Veliki su pritisci na pravosuđe jer od njegovih odluka zavisi mnogo toga. Pojedine odluke su diskutabilne, ali ako bi se bilo koja odluka profesionalno analizirala i proučavala, došli bismo do zaključka da je sud nezavisan i pravedan. Osnovna zamerka i za sud i za tužilaštvo jesu da su plate za tako bitnu profesiju mizerne a posla je možda i više nego u advokaturi. ▢

Igor Isailović, advokat